

Mina Issand, sinu Jumal, olen üks wäaga wihane Jumal, kes wanemate patud nuhtleb laste käte kolmandamast ja neljandamast põlwest saadik.

## Tugemised:

**S**alendritegija nõu on tänawu oma waderitele üht lugu kõneleda, mis kül meie maal ega meie ajal ei ole sündinud, waid paari saja aasta eest Saksamaal, aga sest pole wiga midagi. Asi, kellest meie just oleme juttu alustamas, ei ole meiegi maal ega meiegi ajal üsna tundmata ehk wööras. Kes tähelepanija inimene on ja sugu õppind Jumala teed ja inimese patuhäda järeleawat, kes pealegi oma katekismuse õpetust ei ole aina pähä waid kaa südamesse tallele pannud, tagawaraks elutee peale, külap niisugune inimene mõistab ja tunneb, et alles tänapä iga patutegija kohta käib Jumala sõna, mis tema wanal ajal Sinai mäest on kuulutanud ja kindlaks teinud:

Ühel jõulukuu öhtul, 1699 aastal, istusid E..... külas ühe jõuka puusepa suures toas kõik pererahwas koos peeru walgel, igalühel töö näppude wahel ja jut ehk naer suu peal.

„Kas Märt juba kodu?“ küsis peremees, „pime ööaeg on ju käes, möldri juures wiina puudu wist ei ole, ja mina ei falli seda mite, et minu perest keegi liigjoomisega oma meelt ja mõistust ärasegab.“

„Süa hunti nimepidi, kül ta tuleb karwupidi“, ütles wanem tütar naerdes; üks läks lahti, Märt astus tupa, pühapääwa riided seljas, uhke kübar peas.

Sai Märt teretanud ja kübara warna otsa pannud, küsis ema: „Noh, räagi Märt, kas kõik on ilusaste korda läind?“

„Jah“, wastas poeg, „kõik!“ „Prantsu weskki on nüüd walmis, puusepa töö on tehtud, waew nähtud, Prants pani juba